

Dražen Brajdić
ZAGREB

Posljednji nastup Ana i Lucija imale su 2016. na OI u Rijju, a nakon oporavka od porođaja carskim rezom počele su ponovo trenirati

Najveće zvijezde gala večere u povodu 50. rođendana hrvatskog te-kvon-doa bile su blizanke Zaninović, danas obje majke, a između 2007. i 2016. sigurna oklada na velikim natjecanjima (OI, SP, EP, Europske igre) za osvajanje medalja kojih su zajedno "ubrale" 15. Lucija osam, Ana sedam. A sve to pod vodstvom briljantnog učitelja Tonija Tomasa koji je proglašen za jednog od tri najbolja trenera svih vremena u Hrvatskoj (po nama on je trener svih trenera). S obzirom na to da dođe, obje su na svečanost u Zagreb po svoje zlatne medalje časti došle sa svojim sinovima. Ana sa šestomjesečnim Tomom, a Lucija sa sedmomjesečnim Ervinom. A seke ne samo da su rodile u mjesec dana nego su se i udale u takvom razmaku pa su postale gospođe Đapić (Ana) i Kuzmanić (Lucija), ali su i zadržale svoje prezime.

– Tako je valjda trebalo biti. U svemu se pratimo, pa tako i u tome. Ja sam se kao blizanka prva rodila, koju minutu ranije, a Lucija se prva udala i prva rodila – ističe Ana i govori o tome kako su seke, dok su bile sportašice, bile nerazdvojne:

– Tada smo zajedno stanovale, zajedno kuhale, odlazile na trening, no i sada se vidamo svaki dan. Obvezno zajedno idemo u šetnje s našim bebama, a naši sinovi naše su najdraže i najsajnije odličje.

Majčinstvo je najljepši osjećaj
Zbog usklađenosti u majčinstvu sretna je i Lucija:

– Biti majka najljepši je osjećaj. To je vrhunac života. Sve je išlo u tom smjeru i došlo je u pravom trenutku, a drago mi je da je i Ana postala majka u isto vrijeme. Takve stvari teško se mogu tempirati, no nama kao da je suđeno da i kroz ovo prolazimo skupa. Zapravo, mi smo po cijele dane zajedno, samo noć ne prespavamo pod istim krovom. Srećom, stanujemo blizu, na 10 minuta pješice.

Mame Zaninović zajedno su krenule i na treninge, a kako to izgleda, objašnjava Lucija:

– Obje smo rodile carskim rezom pa je naš oporavak od poroda bio dugotrajniji. Nisu nam dozvolili odmah trenirati, da se ne dogodi neki neželjeni udarac u trbuh i još uvijek to činimo lagano. No ne bih rekla da je to rekreacijski intenzitet jer ja trčim s mladim sportašima u njihovu tempu. Ja još te-kvon-dou nisam rekla zbogom jer mene to sve skupa vuče, tim više što su me tijekom karijere ozljede zaobišle.

Trostruka europska prvakinja Lucija u tom je dijelu karijere imala više sreće od svjetske prvakinja i trostruke finalistice svjetskih prvenstava Ane:

Najtrofejniji tandem

Blizanke Zaninović: Naši sinovi naše su najsajnije zlato

Nedostaje nam te-kvon-do pa još nismo odlučile jesmo li završile karijeru ili ne, ističu Ana i Lucija

LUCIJA ZANINOVIĆ

Svojemu treneru Toniju Tomasu jako smo zahvalne za sve medalje, ali i za to kakve smo osobe postale. Mi mu sigurno puno dugujemo

Sestre Zaninović udale su se u razmaku od samo mjesec dana, a u tom su razmaku i rodile

Ana i Lucija skupile su 15 odličja. Ana je prvakinja svijeta, a Lucija tri puta europska prvakinja

– Ja sam nakon Olimpijskih igara u Rijju morala na operaciju koljena jer je dr. Bojanić ustvrdio da mi je ono u jako lošem stanju, bez većeg dijela hrskavice. No ja sam počela trenirati i zasad ne osjećam bol, a ako i ne nastavim karijeru, svakako ću ostati u klubu, baš kao i sestra. Radit ćemo kao trenerice, pridonosit ćemo našem sportu i veselimo se tim nekim novim ulogama. Govori nam Ana da joj nedostaju intenzivni treninzi:

– Nedostaje vam to pogotovo ako imate malo djeteta pa vam treba da se nakratko maknete, ispušete. Nedostaje mi te-kvon-do i zato

odemo u dvoranu i provedemo dosta vremena sa sportašima.

Što za Luciju znači roditeljstvo u kontekstu mogućeg nastavka ili završetka karijere?

– Možda je ovo i dobro. Kada postanete majka, više se ne opterećujete nekim stvarima i ulazite rasterećeniji. Možda to bude još i uspješnije. Puno majki se vrati i napravi još bolje rezultate no prije.

S obzirom na to koliko su seke bile posvećene sportu, a treniralo se po dva, pa i tri puta dnevno, teško nam je zamisliti da je sve to moguće ponoviti uz majčinske obveze.

– Kroz godine treniranja vi akumulirate veliku količinu rada i mišići to pamte, a izgradili ste i karakter i psihu. U ovim godinama nije bitna količina, nego kvaliteta treninga.

Bez obzira na to što su njihovi dječaci još bebe, novopečene majke zacijelo imaju neku ideju što bi voljele da budu njihovi sinovi.

– Da bude dobar čovjek – kazala je Lucija, a Ana se nadovezala:

– Da svakako nešto trenira, ono što voli. Ne mora to biti vrhunski sport.

Pomagale su si i u dojenju

Što je sestrama Zaninović, osim 15 medalja, donijelo bavljenje vrhunskim sportom?

– Sport je nama izgradio karakter koji nikada ne odustaje, u kojem se ništa ne čini nemogućim. Mi možemo pasti 1000 puta, ali ćemo se 1001 put dignuti. Stekle smo nebrojena prijateljstva, vidjele svijeta.

U 50 godina postojanja tog sporta u Hrvatskoj nije bilo popularnijih tekvondaša od sestara Zaninović.

– To što smo blizanke očito je medijima bilo dodatno zanimljivo – kazala je Ana, dok je Lucija objasnila značaj trenera Tomasa za svoju i sestrinu karijeru:

– Mi smo bile djevojčice, a on mladić kada smo započeli zajedničko putovanje. Zahvalne smo mu što smo postale tako uspješne sportašice, ali i osobe kakve smo danas. Sigurno mu dugujemo puno.

Kako je Toni Tomas od djevojaka koje nisu osvojile nijednu kadetsku ili juniorsku medalju stvorio sportašice koje su zajedno osvojile 15 medalja s najvećih natjecanja?

– Bilo je i slučajeva da netko tko je često osvajao medalje u mladim uzrastima ne osvoji nijednu seniorsku. Valjda dođe do zasićenja svom tom mukom i odricanjem pa je kod nas ispalo dobro što smo počele relativno kasno. Ja s 13, a sestra s 14, u sedmom, odnosno osmom razredu. Danas je to kasno i mi i ne upisujemo klince nakon šestog razreda. Osim toga, naš trener Toni Tomas pobrinuo se da treniramo dva-tri puta dnevno i da sve nadoknadimo – objasnila je Ana i priznala da joj nedostaju natjecanja:

– Kada vidim ove mlade kako osvajaju medalje, i meni se budi želja.

Dok je to govorila, Ana je počela vrtjeti film karijere pa se za nas prisjetila najsretnijih trenutaka:

– Najčešće se prisjetim kvalifikacijskog turnira na kojem sam se ozlijeđena kvalificirala za Olimpijske igre. Premda sam u prethodnoj borbi slomila ruku, ja sam pobijedila Japanku, i to u borbi u kojoj sam gubila s tri razlike. Što se pak tiče natjecanja, najdraže mi je bilo Prvenstvo Europe u Bakuu kada smo Lucija i ja konačno postale prvakinja na istom velikom natjecanju. No, i kada bi samo jedna osvojila medalju, sretna bi bila i ova druga jer smo kao blizanke jako povezane, no ova zlata bila su vrhunac tog našeg zajedništva.

A ilustracija tog zajedništva jest i sljedeći detalj.

– Kada su nam sinovi bili skroz male bebe, ako bi jedna pričevala bebom drugoj, ako bi to bilo u tom trenutku potrebno, ta bi ga i došla – kazala je Ana.